

C/2023/1287

11.12.2023

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias
(Grecja) w dniu 4 września 2023 r. Zougla G.R. AE/Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (ESR)**

(Sprawa C-556/23, Zougla)

(C/2023/1287)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Zougla G.R. AE

Druga strona postępowania: Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (ESR)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy celami dyrektywy (UE) 2010/13 ⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym dyrektywą (UE) 2018/1808 ⁽²⁾, a co za tym idzie, zakresem stosowania dyrektywy, są objęte: a) gwarancja poszanowania i ochrony godności i wartości osoby ludzkiej; oraz b) zapobieganie rozpowszechnianiu przez dostawców usług telewizyjnych treści poniżających, a w szczególności treści o cechach takich jak te, które posiadały treści wyemitowane w niniejszej sprawie przez skarżącą spółkę?
- 2) Wychodząc z założenia, że: a) obowiązek poszanowania i ochrony godności i wartości osoby ludzkiej; lub b) zakaz rozpowszechniania poniżających treści, a w szczególności treści posiadających cechy spornej audycji, wchodzą w zakres stosowania dyrektywy, czy przepis prawa krajowego, zgodnie z którym powyższe obowiązki są nakładane na wszystkich dostawców usług telewizyjnych, z wyjątkiem tych, którzy transmitują treści telewizyjne wyłącznie za pośrednictwem Internetu, jest sprzeczny z art. 4 ust. 1 dyrektywy w związku z zasadą równego traktowania wyrażoną w art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na dwa pierwsze pytania: czy krajowy organ regulacyjny, w celu zapewnienia praktycznej skuteczności dyrektywy, jest obowiązany stosować przepisy prawa krajowego, które nakładają przedmiotowe obowiązki, bez rozróżnienia w odniesieniu do wszystkich dostawców usług telewizyjnych, nawet jeżeli prawo krajowe przewiduje obowiązki i odpowiednie sankcje w odniesieniu do wszystkich pozostałych dostawców usług telewizyjnych, ale nie w odniesieniu do tych, którzy rozpowszechniają swoje treści wyłącznie za pośrednictwem Internetu, czy też nałożenie sankcji administracyjnych za naruszenie wyżej wskazanych obowiązków przez audycję telewizyjną za pośrednictwem Internetu – w drodze wykładni rozszerzającej lub poprzez zastosowanie w drodze analogii przepisów krajowych dotyczących innych usług telewizyjnych – jest niezgodne z zasadą *nullum crimen, nulla poena sine lege certa*, wyrażoną w art. 49 ust. 1 zdanie pierwsze Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z zasadą pewności prawa?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. 2010, L 95, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku (Dz.U. 2018, L 303, s. 69).

- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie prejudycjalne oraz w przypadku uznania, że:
- a) obowiązek poszanowania i ochrony godności i wartości osoby ludzkiej; lub b) zakaz rozpowszechniania poniżających treści (a w szczególności treści takich jak treść przedmiotowej audycji) nie wchodzi w zakres stosowania dyrektywy w rozumieniu art. 4 ust. 1, w sytuacji gdy ustawodawstwo państwa członkowskiego nakłada takie obowiązki na dostawców usług telewizyjnych nadających za pośrednictwem naziemnych, satelitarnych lub szerokopasmowych sieci nadawczych pod groźbą sankcji administracyjnych, ale nie zawiera równoważnych przepisów w odniesieniu do dostawców usług telewizyjnych za pośrednictwem Internetu: czy art. 2 ust. 1 dyrektywy 2010/13 w obecnie obowiązującym brzmieniu należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ krajowy ma obowiązek rozważenia możliwości nałożenia sankcji administracyjnych za naruszenie tych przepisów również w odniesieniu do rozpowszechniania audycji telewizyjnych za pośrednictwem Internetu w oparciu o zasadę równego traktowania?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte: czy w oparciu o powyższe rozważania i na podstawie wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem Unii, a w szczególności z przytoczonymi przepisami dyrektywy, spoczywający na krajowym organie regulacyjnym obowiązek stosowania przepisów prawa krajowego, które nakładają te obowiązki, bez rozróżnienia w odniesieniu do wszystkich usług telewizyjnych, niezależnie od sposobu ich rozpowszechniania, jest zgodny z zasadą *nullum crimen, nulla poena sine lege certa* oraz z zasadą pewności prawa, zważywszy, że obowiązki te, przewidziane w prawie krajowym dla wszystkich pozostałych dostawców usług telewizyjnych, nie mają zastosowania do telewizji internetowej?
-